

VONJ po MOŠKEM

Fotografinja Maja Šivec predstavlja gola telesa moških, ki jih preko fotografij ne le občudujemo, temveč delujejo na celo vrsto naših čutil. Zdi se, da zbujajo v nas najbolj primarna občutja: intenzivno objektnost človeškega telesa predstavljajo namreč povsem neposredno, hkrati pa s preiščeno postavitvijo ali utemeljenim gibom/prepletom poudarjajo daljnosežen estetski domet posamezne upodobitve. Fotografije so prezentirane tako intimno, da telesnost upodobljenega moškega začutimo z vsemi čuti, ki jih premoremo.

Upodabljanje moškega akta je znano tako starim civilizacijam kot tudi novoveški kulturi. Akt v sodobnem pomenu besede je prva razvila grška klasična umetnost, v kateri je skladno s kulturo, ki je častila lepoto telesa, akt postal samostojna motivna zvrst in celo ena osrednjih nalog likovne umetnosti. Kakor so Grki gojili predvsem herojski moški akt, lahko podobno ugotovimo tudi pri Maji Šivec - s to bistveno razliko, da Šivčeva za upodobitev akta uporablja sodobni medij - fotografijo, ki ji omogoča poleg dramaturške herojskosti še realističen pogled. Ta je nadgrajen z doseganjem izviranosti v postavitvah in kombinacijah moških figur, ki so upodobljena v nenaravnih pozah, s čimer le še dodatno izpostavljajo moč in lepoto moškega telesa.

Srednji vek je zaradi "sporne moralne vrednosti" akt skoraj docela zatrl - golo telo je, razen seveda v upodobitvah Kristusa, ki simbolizira trpljenje kot najvišjo moralno komponento srednjega veka, predstavljalo greh in zlo.

Razcvet renesanse je na srečo ponovno učvrstil estetsko vrednost človeškega telesa. Renesančni mojstri so upodabljali predvsem ženske akte, s katerimi so izpostavljali erotično milino golega telesa, čeprav je po drugi strani eden največjih presežkov renesanse zagotovo Michelangelov David.

Akt je vse do 20. stoletja ohranil prestižno vlogo v številnih smereh in šolah figuralne umetnosti in tudi danes ostaja eden vrhuncev umetniškega upodabljanja. Moški akti fotografinje Maje Šivec so simbol fizične in psihične perfekcije, v katerega so verjeli v antiki. Na fotografiji je določen svetlobni vir, ki močno osvetljuje izpostavljeni figuri v prostoru, kar jima daje realističen videz. Umetnica ustvarja močne kontraste med svetlobo in temo, s čimer še dodatno poudarja plastičnost teles in globino prostora. Rekli bi, da umetnica v fotografiji sledi podobnim pravilom *chiaroscuro*, kakršnega so se posluževali slikarski mojstri Caravaggio in Rembrandt v baroku ter kasneje v romantiki recimo Goya.

Maja Šivec fotografijam moških aktov dodaja zgodbo teles v nenavadnih, a še vedno sproščenih telesnih gibih in pozah. Fotografije so sicer nastajale v različnih serijah, kar je razvidno iz podrobnejšega opazovanja barv, svetlobe in senc - kljub temu pa načrtno tvorijo dovršeno celoto, ki s svojo vsebino jasno povezujejo fotografije in avtorico. Majina fotografska vzora sta Robert Mapplethorpe in Helmut Newton, Bogo Čerin pa je krivec, da se je začela ukvarjati tudi z akt fotografijo.

Nina Jeza, Arists&Poor's